

ken Menneskelivs Varighed indgaar som en Bestanddel af Risikoen. Men det kan jo rettes med et Pennestrøg, og det vil jeg ikke lægge videre Vægt paa. — Men derimod findes der i § 1 en hel Del andre Bestemmelser, som jeg derimod er meget betænkelig ved, de ere vistnok allerede berørte af andre Talere. Der er dette, at Aktionæerne behøve kun at indbetale 10 pCt., og i Forbindelse hermed staar der i § 12 med Hensyn til den der omtalte Sikkerhedsfond, at den ikke indbetalte Del af Aktiekapitalen kun maa ansættes til Halvdelen af det Beløb, hvorfor der er afgivet Forskrivninger, Det vil altsaa sige, at den Svindel kan drives, at de paagældende gaa rundt paa Landet og faa en hel Mængde til at tegne sig og til at indbetale 10 pCt. af det tegnede Beløb, og uden at disse tænke paa, at de bagefter skulle betale 90 pCt. Saa kommer man bagefter paa dem og vil have det øvrige, og saa have de ingen Ting, og man kan ikke faa det; men alligevel skulle de 90 pCt. efter § 12 regnes med for Halvdelen af deres Paalydende. Jeg vil i øvrigt gøre opmærksom paa, at naar der her kun forlanges 10 pCt. indbetalt, er det mindre end i de fleste andre Lande; i Sverige vil man forlange 50 pCt., i Norge 25, i Tyskland 25, i Østrig 30, i England forlanges endogsaa af Aktieselskaber, som jeg før sagde, et Depositum af 20,000 Pd. — Saa er der et Punkt i § 1, som jeg tillægger mere Betydning, det er dette, at de Aktieselskaber, som give sig af med Livsforsikring, overhovedet, ikke maa drive anden Virksomhed end Forsikringsvirksomhed. Det vil sige, det kan drive anden Forsikring, Brandforsikring o. s. v., men Selskabet maa ikke give sig af med andet end Forsikringsvirksomhed. Det maa altsaa ikke være en Sparekasse, det maa ikke være en Bank, og det maa heller ikke være Vemmetofte, som et æret Medlem i Gaar fremhævede. Nu er det et stort Spørgsmaal, om det ikke er en naturlig og heldig Tendens, at saadanne Pengeinstitutter, i alt Fald til en vis Grad, give sig af med Livsforsikringsvirksomhed, at de oprette Børneforsørgelse, Alderdomsforsørgelse o. s. v., som jo allerede forskellige Institutter have gjort, som ogsaa et æret Medlem hentydede til, nemlig Bikuben og Arbejderbanken. Det ærede Medlem mente, at man burde optage dem mellem de Undtagelser, som nævnes i Paragraffens Slutning. Jeg tror ikke, at det vilde være heldigt, jeg tror, at man maatte gøre overmaade mange Undtagelser, og at man hvert Aar vilde komme til at forøge Listen paa disse

Undtagelser. Nej, vi maa se at finde en Bestemmelse, hvorved det gøres muligt for saadanne Institutter at kunne, i alt Fald paa visse Betingelser, drive Livsforsikringsvirksomhed. En Betingelse burde det vel naturligvis være, at der stilles et særligt Depot, som giver Haandpanteret for dem, som ere interesserede i Livsforsikringen.

Med Hensyn til § 11 samstemmer jeg fuldstændig i de Bemærkninger, der ere gjorte baade af den ærede sidste Taler og det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen), at det at lade Inspektøren afgøre Dødeligheden og Rentefoden ved fikse Regler lader sig slet ikke gøre, det er et Indgreb i Friheden, som er højest mærkværdigt. Men jeg har endnu en Bemærkning til § 11. Jeg tilstaar, at jeg forstaar ikke Begyndelsen af denne Paragraf, og da der idelig og idelig i andre Paragraffer henvises til § 11, navnlig til Begrebet: den fornødne Formue, burde der i § 11 findes en Definition, som virkelig viste, hvad det er for en Formue, der anses for fornøden, hvad der er det fornødne, men jeg opfordrer ærede Medlemmer til at læse det første Punktum i § 11 og se, om de efter almindelig dansk Sprogbrug og med almindelig Lægmandsforstand kunne finde ud af, om der er givet en Regel om den fornødne Formue. Jeg skal ikke gaa ind paa det, for man bliver lidt sindsforvirret, naar man tænker sig for meget ind i dette Punktum, men jeg kalder det en Assurancejargon, som vi ikke kunne være bekendte at lade staa i et Lovforslag, bl. a. fordi de fleste Medlemmer slet ikke kunne forstaa det, men det kan der jo tales nærmere om i Udvalget. — Maa jeg gøre opmærksom paa den højest mærkværdige Bestemmelse i Slutningen af § 11, at naar der genforsikres, og altsaa det Selskab, der tegner en Genforsikring skal betale en Præmie til det Selskab, der tager imod Genforsikringen, staar der om Beløbet, det vil sige Præmien, at det skal det afgivende Selskab altid selv opbevare. Altsaa det Selskab, der skal betale Præmien, skal selv opbevare Præmien, og det andet Selskab, som skulde have Præmien, faar ikke Lov til at faa den. Det er i Strid med alle mulige Regler for Betalingen af Penge, det er jo ikke Debitor, der beholder Pengene, men Kreditor, der faar dem. Desuden tror jeg ikke, at de udenlandske Selskaber, som væsentlig ere dem, der genforsikre, paa nogen Maade ville finde sig deri.

Jeg skal ikke trætte længer med Enkeltheder, jeg har maaske allerede op-